

Ans heeft G-volleybal geïntroduceerd bij VV Scheldesport. Hoe deed ze dat?

Ik werk binnen de zorg met mensen met een verstandelijke beperking. Volleybal is dan wel eens onderwerp van gesprek omdat het mijn vrijetijdsbesteding is. Ik volleybal zelf en geef ook trainingen. Mijn cliënten gaven aan ook wel eens te willen volleyballen. Toen dacht ik: waarom niet? Dat was in 2007.

Ik ben lid van een kleine volleybalvereniging met ongeveer 65 leden: VV Scheldesport in Terneuzen.

Eerst ben ik in overleg gegaan met het bestuur van de vereniging. Het was wel belangrijk hoe zij er tegen over stonden. Hun reactie was positief, mensen met een beperking waren van harte welkom. Voor mij was het belangrijk in het kader van integratie en inclusie dat de nieuwe leden gewoon lid zouden zijn van de volleybalvereniging en mee konden doen aan alle activiteiten. Binnen de gemeente ben ik de gezinsvervangende woningen en thuiswonenden gaan benaderen, daar reageerden twaalf enthousiastelingen op. We konden trainen in een gymzaal die we huren van de gemeente. De G-sporters werden lid van de vereniging en net

als de andere leden betalen ze contributie. Ook krijgen we elk jaar een subsidiebijdrage van de gemeente. Vergeleken met reguliere sporters moet ik meer hulpmiddelen gebruiken voor b.v. het indelen van de ruimte. Ik kreeg alle medewerking om extra materiaal aan te schaffen.

In september 2007 ben ik gewoon begonnen met het geven van trainingen, samen met twee andere vrijwilligers. Het was een gemengde groep mannen en vrouwen van 18 jaar tot 50 jaar, ook het niveau was heel verschillend. Vooral bewegen, gooien en vangen was een groot onderdeel van de trainingen. Op het hoogtepunt in 2015 hadden we 24 volleyballers, verdeeld over twee groepen. Een groep die kon gooien en vangen, en een andere groep waar we ons meer richtten op het echte werk. Omdat volleybal een technische sport is bleek dat een behoorlijke klus. Maar iedereen had er plezier in en we kwamen stap voor stap verder. Toen het aantal leden minder werd en ik weer één groep overhield om mee te trainen,

werd het niveauverschil een obstakel. Op dat moment waren voor sommigen de trainingen door het niveauverschil niet echt leuk meer. Ik koos er toen voor om verder te gaan met de mensen die volleybal aan konden leren. Vanaf januari 2019 heb ik een enthousiaste groep van negen spelers die heel fanatiek traint, mensen die samen veel plezier hebben en qua volleybal spelen veel vooruit gaan.

Er moet altijd vervoer geregeld worden voor bijna alle sporters in onze dunbevolkte regio. Een taxi is veel te duur. Daarom worden ze gehaald en teruggebracht door mijzelf, vrijwilligers of ouders. Elk jaar vind ik probleemloos vrijwilligers die komen ondersteunen naast de trouwe mensen die het al jaren met veel plezier doen. Elke speler heeft wel ondersteuning nodig bij het begrijpen van een oefening of plaats in de zaal. Ook voor de veiligheid vind ik het noodzakelijk om het niet alleen te doen. Positief vind ik dat de volleyballers hun netwerk vergroot hebben. Het volledig accepteren van de (on)mogelijkheden van de anderen is heel bijzonder om te ervaren. Het enthousiasme en de trouw van de volleyballers is geweldig.

Uit ons G-volleybal zijn in de loop der jaren veel activiteiten voortgevloeid. In 2008 zijn we met z'n allen naar de Special Olympics Nationale Spelen (SONS) in Amsterdam gegaan. G-volleybal werd daar gedemonstreerd. Dat wilden wij ook! Tien jaar later in 2018 was het zo ver. We hebben mee gedaan aan de SONS in de Achterhoek, volleybal weliswaar als demonstratiesport, maar het gevoel van mee gedaan hebben aan de Special Olympics was er niet minder om. Naar aanleiding van de SONS heeft één van onze spelers meegedaan aan de Play Unified Challenge. Uiteindelijk heeft hij ook mee gedaan aan de verkiezing Uniek Sporttalent. De rest van de teamleden heb ik hier zo veel mogelijk bij betrokken. We zijn naar een wedstrijd van het Nederlands damesteam geweest, we hebben meegedaan aan twee beachvolleybalevenementen en daar een Europese finale beachvolleybal bezocht. Je kunt geen enthousiastere mensen op de tribune hebben dan deze sporters!

Als tip voor het opzetten van een G-sportgroep zou ik mee willen geven dat kennis van mensen met een beperking en de soorten beperking essentieel is. Betrek iemand die werkzaam is in het veld en die de sport beoefent bij de training en de werving van leden. De sporters die je op het oog hebt doen eerder mee als ze iemand kennen die de training gaat geven. Bewegen is een hot item binnen de zorg voor mensen met een beperking. Aanschrijven en het betrekken van een organisatie die werkt met deze mensen of woonruimte biedt aan deze groep is slim. Ook de afdeling beweging binnen een dergelijke organisatie kan je verder op weg helpen. Zij kennen de mensen die je wilt bereiken. Verder zijn er organisaties en fondsen die een startsubsidie geven. Als laatste moet je als trainer beschikken over een flinke dosis enthousiasme en heel veel geduld!

Ans Snelders

asnelders@zeelandnet.nl

